

БАРАБАШЧЕ

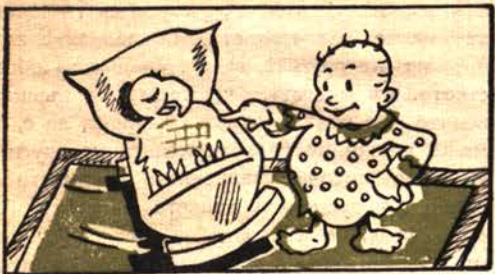
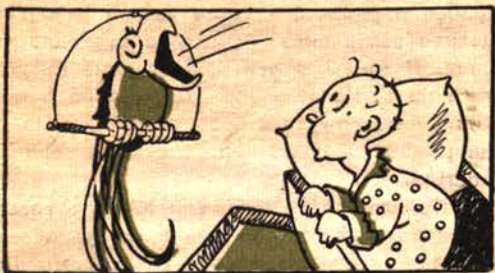

ВЕСЕЛЪ СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Вестникът е разрешен от Министерството на народното просвещение с писмо № 23977-2-II от 30 май 1938 година

КИНО ЕКРАНЪ „БАРАБАШ“

Представя тази седмица филмът:
Гого—бавачка

1.
Разрева се Гого, като пеленаче,
Папагалът Лори чу го като плаче,
2.

Дойде бързо, бързо Гоговата кака,
Въ люлката положи и приспа юнака.
3.

Скоро папагалът, ревна каго Гого,
И на него вече спеше му се много.
4.

Гого чу какъ плаче папагалът Лори,
Въ люлката го сложи и приспа го скоро.

ОБЛАЧЕТА БЪЛИ

Облачета бѣли
пухкави кждели,
леко, леко плуватъ
надалечъ пжтuvatъ.

Надъ гори морета,
долини полета —
вредомъ тѣ се скитатъ
и за пжтъ не питатъ.

Майка ги не чака,
никжде по мрака.
морни да се върнатъ
и да я прегърнатъ.

Тѣй по пжтъ живѣятъ
леко се пилѣятъ
чакатъ имъ дждеца
нивата, цвѣтеца.

Василь Павурджиевъ

Шивача Тараленко

Тръгна изъ гората Ежко съ игленика, Срещна Заю-Баю на гърба съсъ коша.

— Какъ ли ми се случи тая срѣща лоша! — Ежко-Бежко тихо на ума си рече.

— Май че идешъ Ежко много отдалече! — Заю го попита. Спрѣ се и здрависа Ежко най-сърдечно.

Ида Заю, ида, отъ село далечно! Баба Марта тамъ е спрѣла да почива. Пролѣтника пусти цѣла нощъ де духа, мѣничко разжсаль и на нея кожуха. Викна ме въ недѣля да го позашия! Нали знаешъ братко, страшна немотия. Пѣкъ нали си имамъ деветима сина, ако все гладуватъ скоро ще загинатъ. Ти кжде си тръгналъ Заю-Баю днеска?

— Ехъ, какво да кажа — по цѣла недѣля ту ме жбче шрака, ту тресе ме треска! Тръгналъ съмъ въ полето! Тръгналъ съмъ при врачка!

Тебе те не стига Заю умирачка! Иде Кумчо Вълчо. Иде отъ шубрака. Свѣтатъ му очитѣ. Остри жбита трака Пѣшка и си вика:

Хайде, Ежко, хайде, сваляй игленика. Връщамъ се отъ село — пусто опустѣло. Агънце надигнахъ. Агнето изплака. И додето мигнахъ ей отъ гъсталака кучешка дружина хукна и заскача. Мигомъ други чуха. До като избѣгамъ гледамъ на решето станалъ ми кожуха!

— Пуста нѣмотия, братко Кумчо Вълчо, какъ да го зашия! Ей на тия дупки що ли да ти сложа, нали трѣбва братко да се кърпи съ кожа!

— Нѣма Ежко нѣма, ехъ отъ де да взема! Остъръ ми е ножа, но кжде ще найда да си рѣзна кожа?

— То това е лесно. Ето Заю-Баю тръгналъ е на врачка. Май не ще го бива и безъ туй му идва умирачка. Безъ да се тревожа мога да ти кажа, много ще отива, ако те закърпя съ незозата кожа! — рече Ежко-Бежко.

Скочи Заю-Баю. Скочи и изтрѣпна. Въ мигъ му стана жежко. Вълчо го погледна. Сладко се облиза. Мръдна си мустака. Лакомо затрака:

— Туй е май чудесно, хемъ ще ме закърпишъ, хемъ ще си похапнемъ малко месце прѣсно! Стой, Заю, не мърдай, честь ще ти направя, на юнашки плещи, искамъ да положа, за чудо и слава малко твоя кожа! — викна Кумчо Вълчо. Три пжти изтрака съ точенитѣ жбита.

Заю-Баю скочи хукна и додето Вълчо да се дигне, той удари право долу изъ полето.

— Азъ не искамъ слава, тѣй ще си остана, съ туй сърдце плашливо, но здраво и живо! А пѣкъ Ежко-Бежко, за тая измама, азъ ще му отплатя много, много тежко!

Отъ тогава вече Ежко съ игленика, гузенъ и засраменъ, всѣкога се крие и така самотенъ кърпи, крои, ши.

Заю пѣкъ до днеска никому не казва, щомъ го тресе треска, нито кога ходи за билки, на врачка, но за Ежко пита кой кждето срещне, кой кждето стигна, той на всѣка крачка.

Григоръ Угаровъ